

SANCTUS #2

SVERIGES UNGA KATOLIKER – 2018

PILGRIMSVANDRING

MÄSSAN

FRAMTID

#2.2018

SANCTUS

REDAKTÖR OCH LAYOUT

Christian Molina

KONTAKT

tidningarna@suk.se

SKRIBENTER

Christian Molina,
Marcus Grunditz
Bénédicte Cedergren
Petri Nordin
Kristoffer Jerzy Linder
Lisa Johansson
Simon Danielsson
Witold Mlotkowski

ANSVARIG UTGIVARE

Marcus Grunditz

TRYCK

Norra Skånes Offset AB

ISSN 0346-1998

SUK

Johannes Paulus IIs
pastoralcentrum, SUK
Box 2150
103 14 Stockholm

BESÖKSADRESS

Brunnsgränd 4
111 30 Stockholm

TELEFON

08-505 57 690

WWW.SUK.SE

Kamrater!

Sedan snart 1,5 år har jag arbetat för SUK. Det har varit en stor utmaning och på många sätt det svåraste jag försökt mig på här i livet. Trots detta är det nog det bästa jobb jag haft. Att arbeta heltid för SUK är den största äran jag haft i mitt liv, och det är någonting som jag aldrig kommer att ångra.

Nu är det dags för mig att gå vidare till nya utmaningar. Styrelsen valde att inte ge mig förnyat förtroende, och inom kort kommer ni att få en Sanctus med ledare skriven av en ny generalsekreterare.

SUK är en organisation som, liksom alla föreningar, är vad vi gör av den. Den kan vara en mötesplats för alla unga katoliker, en plattform för påverkan av kyrka och samhälle, eller kanske en rörelse enbart för de som redan hittat sin plats i kyrkan. Vi har alla som medlemmar ett gemensamt ansvar för organisationens framtid. Alla behövs, och alla åsikter och arbetsinsatser behöver tas tillvara. Vi behöver gå vidare, vi behöver tillsammans hitta nya vägar och återkomma till gamla, vi behöver en gemensam vision som vi tillsammans kan arbeta för att implementera.

Under åren har SUK givetvis varit många saker, och vårt syfte har förändrats. Grundtanken har alltid varit att som unga katoliker samla unga katoliker, men vi har gjort det på olika sätt. SUK har aldrig genomfört så många nationella aktiviteter som nu, länge var det i princip bara Stiftungsdagarna som anordnades nationell nivå. I dag ordnas också flera mindre läger, som delvis på grund av storleken kan ge ett annat djup. Det är alltid en avvägning, men personligen tror jag att vi alltid ska lägga störst fokus på de största evenemang, och att läger ofta lämpar sig bättre på regional nivå. När jag själv blev aktiv i SUK var det så att de stora aktiviteter som inte var SUD:ar och VUD:ar anordnades av regioner, exempelvis MJUKs fotbollsturnering, som var öppen för hela SUK. Alla kan vi skapa nytt, alla kan vi engagera oss, och om vi lägger manken till kommer vi kunna få en organisation att vara stolta över.

Arbetet för att utveckla förbundet behöver alltid vara någonting som sker på alla nivåer, någonting som sker organiskt. Det behöver vara på lokalföreningens träffar, på regionsdagen och på SUDen. Det sker genom att vi skapar mötesplatser där vi kan mötas och prata om allt mellan himmel och jord. Vi kommer framåt både genom att komma ihåg dåtiden och se framtiden. Som

organisation behöver vi alltid skapa sådana utrymmen, och det är ett uppdrag som alla ledare, på alla nivåer, har som uppdrag.

I ett stift som vårt, med all sin mångfald, sina missioner och församlingar, alla grupper, ordnar och sällskap. I ett sådant stift behövs SUK. SUK integrerar och SUK skapar en gemenskap där resten av samhället skapar en delning. I tron är vi alla förenade, i tron hittar vi vår enhet.

Genom mina snart 6 år i styrelsen är det just de här sakerna jag sett, just de här punkterna som givit framgång. Förbundet förändras, utvecklas, men det består. Vi går vidare till nya saker, nya utmaningar. Men vi minns det som hänt, och vi ser vår väg. Vi ser vägen till tron.

Allt gott i Kristus,

Marcus Grunditz

I detta nummer beger vi oss ut på pilgrimsfärd och får kristna semestertips. Dessutom har vi två insändare som berör den gamla mässan. Som vanligt bjuder vi på trevlig läsning och goda recept.

I DETTA NUMMER

6

PILGRIMSKAPET
TILL CHARTRES

12

MARIAVANDRING

8

THÉRÈSE AV LISIEUX

14

INSÄNDARE

DEN GAMLA MÄSSAN

10

SANTIAGO
DE COMPOSTELA

20

NÅGRA ORD
FRÅN PRÄSTEN

22

MARIAKYRKAN I SIGTUNA

24

MELLANMÅL

26

KALENDARIUM

28

JOBBA FÖR SUK

PILGRIMSKAPET TILL CHARTRES

Det var en gång på 300-talet då en egyptisk ökenfader med namn Sarapion Sindoniten beslutade sig för att göra en pilgrimsresa till Rom. Väl i Rom fick han höra talas om en eremit, en kvinna som i avskildhet från världen levde i ett rum som hon aldrig lämnade. Sarapion var fundersam över detta levnadssätt och gick för att besöka kvinnan. Han lyckades finna henne och fick då möjlighet att fråga: "Varför sitter du här?" Som svar fick han: "Jag sitter inte. Jag är på Resa."

Denna korta berättelse visar tydligt, inte bara vad pilgrimskapet är, utan också vad det kristna livet är: En vandring – med en väg och ett mål. Pilgrimskapet kan man säga är ett mikrokosmos av det kristna livet; något större som representeras i det lilla.

Nyligen gjorde jag och ett antal vänner en pilgrimsvandring i Frankrike. Vi gick från Notre Dame i Paris till Notre Dame i Chartres, 115 km sydöst om Paris, under en helg. Det var minst sagt intensivt men samtidigt en andligt berikande vandring som satte saker i perspektiv. På ett tydligt sätt blev det andliga livet konkretiserat, det var som om vi levde det med våra kroppar, och vi fick känna vad det innebär att kämpa vidare mot sitt mål trots smärta.

Redan första dagen började det skava något i fötterna. Som oförberedd för den fysiska påfrestningen som vandringen kom att bli var första dagen en stor utmaning men samtidigt väldigt hoppfull. Liksom många i början av sitt liv i Kristus känner stor iver hindrar inte trons höga ribbor dem från att sätta igång med hopp och längtan. Utan krav är det inte värt att kämpa.

Mot slutet av dagen kändes fötterna mer än någonsin. De dåliga skorna gjorde inte saken bättre, men det fanns inget alternativ; det var bara att fortsätta. Till sist kom jag fram haltandes till lägret där vi skulle övernatta. Efter stridigheter och kamp i det kristna livet ger oss Gud nåd och tröst som behövs för att samla de krafter som krävs för att kunna fortsätta vidare. Liksom den botfärdige kommer till bikten för att avlastas och kunna gå vidare kom vi till lägret för att avlasta de svullna fötterna för att efter nattens vila kunna göra samma sak – gå vidare. Att vända om är försent, målet är ännu långt bort, men Kristus är med oss.

Den andra dagen var den jobbigaste. Vi gick långt och i ganska raskt tempo. Halvvägs in var fötternas smärta väldigt intensiv och varade dagen ut. Tanken slog mig då: "Varför gör jag ens detta? Det gör ju bara ont!". Samma fråga slår även den kristne i sitt andliga liv: "Varför gör jag detta? Det är ju bara ständigt motstånd!". Minsann är det kristna livet inte att strykas medhårs. Motstånd och beslutsamhet krävs, men Gud vare tack så lyfts vi upp och får skjuts när det känns hopplöst. På samma sätt fick jag tillsammans med några andra skjuts en bit längs vägen eftersom det inte längre gick att gå utan allt för stora besvär. Det påminner lite om den kända berättelsen då de två fotstegen på stranden vid ett stycke endast blir ett eftersom Gud i sin nåd lyfter den betyngda själen. Vi har inte lovats bekvämlighet, men vi har lovats nåd!

Vid den andra dagens slut var blåsorna fler men glädjen större – målet var i sikte! Långt, långt bort i horisonten såg vi de två spirorna

PILGRIMSVANDRING

från katedralen i Chartres sträcka sig upp mot himlen. Vi hade gått rätt, mödan gav resultat och bönerna hade blivit hörda. På samma sätt får den bedjande själen redan här i världen då och då en försmak och skynt av Himlens ljuvlighet. Denna försmak varar kanske inte länge, men den ger tröst. Låt oss därför inte glömma den när den försvunnit ur sikte! Då har du kost längst vägen. Snart försvann tornen ur sikte, men vi hade sett dem och det kunde vi leva på tills vi kommit fram till lägret för natten den kvällen där vi välkomnades av uppbyggande musik.

Morgonen den sista dagen var Kristi ord ”Himmelriket är nära” i högsta grad aktuella. Med trötthet i sinne och kropp, smärta i ben och fötter, reste vi oss för att vandra den sista biten med fortsatt bön och ihärdighet. Morgondiset skingrade sig och solen lyste upp de breda åkrarna och stigarna som vandrats på av pilgrimer i hundratals år. Efter ett antal timmars vandring och några kortare vilostunder såg vi nu den: Chartres katedralen reste sig mäktigt från de franska åkrarna som om Himlen själv landat på jorden. Fortfarande var det någon timme kvar och fötterna skavde, men den tröst och lycka som synen av kyrkan gav oss gjorde allt annat sekundärt. Desto närmare vi kom desto högre sjöng vi till Guds ära. I andligt jubel marscherade vi in på gatorna i Chartres sjungandes i flera stämmor med korset upphöjt.

När vi nu slingrat oss genom stadens gator stod nu kyrkans portar vidöppna framför oss samtidigt som de enorma klockorna dånade.

Vi var framme! Med överflödande glädje gick vi in i Guds och Hans Moders helgedom välkomnade av de skinande helgonen och profeterna på kyrkans sagolika fönster. Alla var där; kyrkan på jorden och kyrkan i Himlen. Där fick vi sätta oss för att sedan tillsammans med de himmelska härskarorna få delta i Mässan. Gud kommer till oss och vi till Honom! I denna stund var smärtan bortglömd. Vad vi än hade gjort för att komma fram så var det värt det! Lönen är lika för alla oavsett om du tappert gått hela vägen eller snavat och fallit för att sedan resa dig; Herren ser till hjärtat!

Pilgrimskapet rymmer hela det kristna livet i sig. Allt du gör rymmer en andlig verklighet. Kanske det är just det som gör det till en pilgrimsvandring. Utan den andliga aspekten blir det som vilken vandring som helst. Då kanske det hellre är i sitt eget rum man ska finna Gud, som den romerska kvinnan. Men för den som kräver det andliga livets fysiska gestaltning för att så kunna växa i förståelse om sig själv, helighet och den kristna strävan är Sarapion en av förebilderna.

Petri Nordin

I LILLA THÉRÈSE AV LISIEUXS FOTSPÅR

”Om någon är helt liten må han komma till mig”

En bomb föll ner från himlen framför basilikan i Lisieux år 1944 men kyrkan står fortfarande kvar idag. Bomben exploderade nämligen aldrig.

Utanför den sagolika basilikan knäböjer en man och en kvinna. En respektfull tystnad råder. Vi beger oss mot kryptan för att fira vår första mässa sedan vår ankomst i Lisieux, och andas ut av lättnad över hur svalt det är innanför kyrkans väggar. Klockan är bara halv nio på morgonen men ändå steker solen på de tomma gatorna. Väl inne i kryptan är det första som når mitt öga en gigantisk mosaik på golvet där texten lyder: ”Si quelqu’un est tout petit, qu’il vienne a moi”. Om någon är helt liten, må han komma till mig. Jag stannar upp och ler åt golvet, och får plötsligt en föränning om vem Thérèse av Lisieux var.db

För att vara helt ärlig så visste jag inte så mycket om Thérèse av Lisieux eller lilla Thérèse som hon även kallades, innan det var klart att vi skulle åka till Lisieux. Det kan till och med vara så att jag tidigare har blandat ihop Thérèse av Lisieux och Thérèse av Avila. Men nu måste jag nog ändå påstå motsatsen, att jag har lärt känna lite bättre den som jag sett och hört talas om så många gånger men aldrig skänkt någon större tanke åt.

Att Lisieux är Frankrikes andra störa pilgrimsort förstår jag när jag väl står framför basilikan och plötsligt känner mig så liten och obetydlig.

Basilikan i Lisieux ser ut som ett slott. Bokstavligen. Det störta och vackraste slott jag någonsin sett. Thérèse av Lisieux kände sig också liten, som den minsta blomman på den största ängen i världen. Men det var någonting som glädde henne något så enormt. För hon visste att det var de minsta och svagaste som Kristi kraft omslöt.

”Jag ser att det räcker att inse sin intighet och ge sig själv helt, som ett barn, i den gode Gudens armar. Jag gläder mig åt att vara liten och lämnar de fina böckerna som jag inte kan förstå åt stora själar och förstånd, eftersom endast barn, och de som är som dem, blir insläppta till den himmelska måltiden.” – Utdrag ur ”Histoire d’un âme”, En själs historia, lilla Thérèses andliga memoarer.

När vi går upp till basilikan är det ingen som kan undgå att slås av kyrkans storhet. Vår kunniga guide förklarar att kyrkan, som byggdes till lilla Thérèses ära, inte byggdes för att skildra hennes liv, utan hennes spiritualitet, ”la petite voie”, den lilla vägen: en väg för de små och svaga. Den lilla vägen går ut på att förtrösta på den himmelske Fadern och överlåta sig som ett barn i Hans händer. Den lilla vägen är ett kärleksfullt ja till Guds vilja i varje ögonblick av vardagslivet, utan att söka presteras något eget eller sträva efter att bli någon särskilt.

I ”Histoire d’une âme” skriver lilla Thérèse: *”Kärlek visar sig i gärningar, så hur ska jag visa min kärlek? Stora gärningar är förbjudna för mig. Det enda sättet jag kan visa min kärlek är genom att sprida blommor och dessa blommor är varje litet offer, varje blick och ord, och att göra de minsta sakerna för kärleken.”*

PILGRIMSVANDRING

Inne i basilikan med fantastiska mosaiker!

Thérèse av Lisieuxs relikier.

Staty på lilla Thérèse och hennes far Louis Martin.

Vi besöker lilla Thérèses barndomshem, kyrkan som hon gick till under den större delen av hennes barndom fram till hennes inträde i kloster samt Karmelitklostret där lilla Thérèse levde fram till hennes tidiga död 1897, endast 24 år gammal. Överallt finns det blommor och rosor. Överallt kan man skåda allt det fina som Gud har skapat av kärlek åt oss. Till och med de minsta tusenskönorna vittnar om Guds kärlek.

Vi må vara små, men vi är oändligt älskade av Gud, och vi har varje dag möjligheten av besvara den kärleken genom de minsta handlingar-

na och gärningarna. Vi är alla pilgrimar, ständigt på väg, det är vårt tillstånd här på jorden. Vi är dagligen kallade till att lita på Gud och att älska Honom, fram tills att vi möter Honom i all sin härlighet.

“När jag dör kommer jag att skicka ner ett regn av rosor från himlen, jag kommer att tillbringa min himmel genom att göra gott på jorden”

- Heliga Thérèse av Jesusbarnet

Bénédicte Cedergren

SANTIAGO DE COMPOSTELA

Jag kom från en stressig vardag där det enda som hade i mina tankar var nationella prov, slutprov, student och oro inför framtiden. Jag kände inte riktigt att jag hade tid med en vandring till Santiago de Compostela, men Gud visste precis vad jag behövde.

I den lilla staden Sarria klockan sex på morgonen ringde min väckarklocka. I gryningen började mina fem vänner och jag vår vandring till slutmålet Santiago de Compostela. Det var en ofattbar tanke att denna pilgrimsled har vandrats av miljontals människor genom flera hundra år. På 800-talet upptäcktes en grav som man tror tillhör aposteln Jakob den äldre och där sedan en stor katedral har byggts upp. Vandringsleden var verkligen en utmaning. Fötter fyllda med blåsor, skavsår, ömma leder och 30 graders värme gjorde att jag stundtals ville ge upp. Det var då jag insåg bönen kraft. Varje gång jag kände att mina ben inte orkade så tog mina vänner upp rosenkransen och började be. För min del blev detta en räddning. Att meditera över Jesu liv och lidande fick mig att glömma min egen smärta och istället fokusera på allt det han har gjort för mig och hela mänskligheten. Det var även en styrka att blicka ut över de vackra landskapet som jag fick möta. För mig så blev det en ständig påminnelse av Guds vackra skapelse som han har gjort bara för oss.

Under vandringsleden fick man även väldigt fina möten med människor. På pilgrimsfärden levde alla verkligen i nuet. Det var inga mobiltele-

foner, tv-apparater, bilar eller bullriga ljud som störde. Jag fick möta så många människor där man verkligen kunde se Gud i andras ansikten och höra Guds ord genom människorna. Vi fick också varje dag ta emot Kristus i eukaristin då vi kunde fira mässa i olika kyrkor vi passerade. På kvällarna samtalade vår lilla grupp kring olika ämnen där någon hade förberett innan, exempelvis glädjen i att vara Guds barn, bönen, eukaristin och Jungfru Maria.

”Visa mig Herre din väg och gör mig villig att gå den”

Heliga Birgitta, som gjorde pilgrimsvandring till Santiago de Compostela

Man har tid att reflektera mycket när man går denna pilgrimsled då det inte är några distraherande ting som stör. Efter denna resa har jag tänkt på att vårt liv är som en pilgrimsresa. Det är upp- och nedgångar; prövningar, svårigheter, glädje och sorg. Med hjälp av bönen kraft, sakramenten, gemenskap med andra människor så kan vi nå det slutgiltiga målet som är himmelriket. För mig har denna pilgrimsresa blivit en insikt att jag inte klarar något av egen kraft utan jag är beroende av Gud och måste lita på Honom i allt!

Lisa Johansson

PILGRIMSVANDRING

Bilder: Lisa Johansson

MARIA VANDRING I SKELLEFTEÅ

Helgen inleddes på fredagskvällen med den heliga mässan i S:ta Maria kyrka, i Skellefteå. Ett fåtal men entusiastiska deltagare hade slutit upp för att delta i lägret som traditionsenligt med Mariavandringen anordnades av DUNK. Någon incheckning behövdes inte, efter mässan började vi laga middag. Spaghetti och köttfärsås, finns det någon mer klassisk maträtt för ett SUK-läger? Som introduktion till lägret kördes lekar nästan direkt hämtade ur ett KPN-häfte ämnade för just såna här stunder. Sent på kvällen anslöt SUK:s förbundsordförande Vanessa Nacional och vår ständige kassör Marcus Grunditz till deltagarskaran.

Den 26 maj var det så dags igen, den årliga Mariaprocessionen gick av stapeln. Varje år samlas församlingsmedlemmar från kyrkorna i Norrland för att ära Jungfru Maria med böner, vandring och lovsång. Och som vanligt var DUNK på plats och bar Mariastatyn. Vandringen startade traditionsenligt i kapellet på Tuvagården med andakt. Vi som var på läger i kyrkan hade hunnit äta frukost innan vi begav oss till startplatsen. Den molnfria himlen bjöd på strålände sol och värme på denna för Norrlands katoliker viktigaste dag på året. Ungefär 100 troende var på plats och predikan hölls av fr. Per Idergaard, kyrkoherde i S:ta Maria kyrka. Även Kristi Moders församlings, från Umeå, medverkade i andakten. När andakten

var över samlades de hängivna pilgrimerna på gården utanför kapellet. Marcus och David Serpenfort, från DUNK, bar Jungfru Maria på sina axlar. Efter en inledande bön och tillfälle för fotografering så kunde vandringen börja. En mikrofon gick runt bland deltagarna och tillfälle gavs att be en dekad på sitt modersmål.

Detta är tredje året i rad som DUNK är på plats och anordnar läger i samband med Mariavandringen, en av endast två processioner som anordnas i hela Sverige varje år. Jag går längst bak i ledet precis bakom de sjalprydda eritreanska kvinnorna. Mammor går med sina småbarn i barnvagnar, andra äldre barn springer fram och tillbaka i den rörande klungan. Det gäller att fokusera på bönen men högtalaren är långt fram och jag kan knappt höra när "Var hälsad Maria" börjar. Vi går på en cykelväg genom skogen. Jag är redan trött i benen men kämpar för att hålla samma tempo som resten. Vi går förbi en vägbygge bort från cykelvägen och in på en avspärrad motorväg, vi fortsätter att be. En ministrant går med korsstaven i täten.

Vi går förbi ängar och skogar. Upp och ner. Några av ungdomarna har på sig S:ta Maria kyrka t-shirts. Jag kan vägen och vet att vi närmar oss slutet. När vi korsar vägbron så är vi framme, minst en halvtimme har vi gått. Förmodligen mer,

typ 35-40 minuter. Det känns skönt att vi är framme. De eritreanska kvinnorna avslutar vandringen med en lovsång hämtat från hemlandet. Vi står samlade utanför kyrkan. Marcus och David bär statyn uppför rampen och in i själva kyrkan. En liten paus hinner vi med innan mässan börjar i den överfulla kyrkan som är kompakt och rökelsen gör att liturgin känns intensiv.

Efter lunch i solen och en tid för pratstunder samlades vi som deltog i hela lägret i en ring ute på den gröna gräsmattan. Fr. Per var i ett annat samtal och vi körde några lekar medan vi väntade. Temat för lägret var ”Rättfärdig-görelse genom tron allena” och det var på detta ämne som vår kyrkoherde höll föredrag. Det är ett svårt men ofta debatterat ämne huruvida vi når frälsning genom att bara tro eller faktiskt göra gärningar som bekräftar den tron. Kärnan

i ämnet gav utrymme till sidospår och därför avhandlades också de vanliga diskussionsämnen som abort och sexualitet. När diskussionerna klingat av hade Vanessa och Marcus förberett en presentation av SUK som i praktiken blev mer av en fråga-svar interaktion. Till middag serverades pizza och sedan tittade vi på Champions League-finalen mellan Liverpool och Real Madrid.

På söndag väcktes vi i tid för att hinna äta frukost innan mässan utan att samtidigt överskrida plikten att fasta innan eukaristin. Mässan firades med ett färre antal deltagare än gårdagen. Som sig bör avslutades helgen med fotografering inne i kyrkan och ute i solen.

Kristoffer Jerzy Linder

DEN GAMLA MÄSSAN

Bilder:Simon Danielsson

Det tidigare generationer höll för heligt, fortsätter att vara heligt och stort även för oss, och kan inte helt plötsligt bli förbjudet eller till och med anses vara skadligt.¹

För mig har påven Benedictus XVI:s ord angående den äldre formen av den romerska mässan alltid ingivit ett visst lugn de gånger människor har försökt få mig att känna mig utanför eller på kant med Kyrkan eftersom att jag oftast går i mässan enligt den extraordinarie formen av den romerska riten. De gånger folk uttrycker, direkt eller indirekt, att det inte finns någon plats för oss i deras kyrka, enbart grundat på att vi funnit de äldre liturgiska bruken passande för vår andlighet, vågar jag vila i vad vår älskade Kyrka faktiskt lär ut i frågan.

Jag tillhör dem som ser med stor tacksamhet på det berikande det innebär att Rom nu ger friheten till varje präst som vill, att använda de äldre liturgiska böckerna. ”Men varför?” frågar du kanske. Jo, eftersom att jag delar, i mångt och mycket, den bild den afrikanske kardinal Arinze gav vid en intervju i september ifjol.² Han menar att båda formerna, den gamla och den nya, är heliga och giltiga men att de betonar vissa sanningar i vår tro på olika sätt.

I enlighet med kardinal Arinze menar jag att den äldre formen tydligare betonar tillbedjan samt en vertikal relation till Gud, direkt och transcendent. Den nya formen betonar mer församlingen och gemenskap, en mer horisontell Gudsrelation. Båda dessa synvinklar är viktiga värdefulla och finns såklart närvarande i såväl den ordinarie som den extraordinarie formen men på olika sätt. Jag är väldigt glad och tacksam över att Kyrkan låter oss välja olika delar ur Hennes skattkammare för att berika vårt andliga liv, alltefter den spiritualitet som passar oss.

Det är därför med stor sorg man alltför ofta får höra om hur rigid eller sträng man skulle vara, hur kärlekslös och hård, bara för att man väljer att ibland berika sig med vissa av Kyrkans tillåtna religiösa bruk. ”Vänta nu, vem är det egentligen de talar om?” Brukar jag ofta fråga mig. Men jag kan nog aldrig landa i en bättre förklaring än att det är ett omdöme grundat på rykten och ibland ideologi. Att det ofta sprids av människor som aldrig velat besöka en församling där den äldre liturgin firas eller lära känna de katoliker som väljer att berika sig av den.

Kanske beror denna ryktesspridning och detta onödiga bråk mellan vad som av vissa målas upp som två sidor delvis på den isolering

¹ Benedictus XVI. Brev till biskoparna vid publiceringen av *Summorum Pontificum*. 2007.

² https://www.youtube.com/watch?v=hmG_9oB9oTM

som ibland äger rum i Sverige? I min gamla hemförsamling i Nantes i västfrankrike hade man istället ordnat det på ett sådant sätt att både gamla och nya mässan delade kyrka och hade sina mässor direkt efter varandra. Ett samarbete som fungerade mycket bra där många församlingsbor valde att alternera mellan de två mässförmerna, medan andra ansåg att en av de två passade dem bättre. Dock helt utan att det fanns någon polemik eller något nämnvärt agg mellan de två grupperna. Ofta hade vi församlingsaktiviteter, scoutgrupper och pilgrimsfärder tillsammans och det resulterade i ett spännande berikande från båda sidor.

Även vid Corpus Christi brukade vi hålla procession tillsammans och kyrkoherden, som endast firar den ordinarie formen, bar sakramentet under baldakin och ombrellin som tillhörde den äldre liturgins präster. Ett mycket fint samarbete som jag menar är den enda vägen att gå ifall man inte vill tillhöra dem som kämpar för att så splittring och osämja inom Kyrkan. Oftast är det just i mötet med den andre som vi kan få tillfälle att ta itu med våra fördomar. Dagen Kyrkan överger sitt universella språk [latin] är dagen innan hon återvänder till katakomberna.³

Vidare måste jag få bemöta lite av den hårda kritik mot kyrkolatin som ibland haglar friskt därute. Till att börja är det viktigt att komma ihåg att språken i den äldre formen av den romerska liturgin inte endast är latin, utan de tre språk som stod på Vår Herres kors, hebreiska, latin och grekiska⁴, men det stämmer att latin har den mest framträdande rollen.

Denna form av kyrkolatin är inte ett folkspråk utan ett dött språk avsett att förbli stelt och på så sätt ett tydligt tecken för enhet och ett effektivt skydd mot korruption av kyrkans lära⁵. De flesta religioner har ett liturgiskt språk vilket även bidrar till en känsla av sakralitet och mystik. Jesus själv talade arameiska som folkspråk medans gudstjänsten Han deltog i förrättades på hebreiska, judarnas liturgiska språk.

Andra Vatikanconciliets dokument Sacrosanctum Concilium beskriver tydligt att användandet av latin skall behållas i de latinska riterna⁶ dvs. i såväl den ordinarie som den extraordinarie formen, vilket bekräftats av samtliga påvar sedan dess. Den helige Johannes Paulus II påminner oss tydligt om att: Den Romerska Kyrkan har en särskild skyldighet mot latinet, Roms förträffliga språk, och hon måste manifesteras det, närhelst tillfälle ges.⁷

Slutligen vill jag förklara kort att min kärlek för den äldre liturgin inte grundar sig på faktumet att vi använder ett mystiskt språk som vi delar med våra förfäder sedan hundratals år. Inte heller grundar den sig på dess pråliga liturgi med vackra kläder, mycket rökelse och arkitektur som spänner sig över seklen. Allra minst grundar den sig på någon känsla av att de som väljer att ta del av Kyrkans äldre liturgi skulle vara bättre katoliker eller ha möjligheten att få ett frikort för att vara sträng eller hård.

Det min kärlek till den äldre formen av den romerska liturgin grundar sig på, är först och främst att den, med sin stora tystnad och sitt meditativa lugn, för mig närmare den Gud som finns i ett stilla sus.⁸

Genom tystnad återvänder vi till vårt himmelska ursprung, där det inte finns något annat än lugn, frid, vila, tyst kontemplation och tillbedjan av Guds strålande ansikte.⁹

Simon Danielsson

³ Påven Pius XII, några dagar innan sin död, 1958

⁴ Joh 19:19-20

⁵ Påven Pius XII. Mediator Dei. 1947

⁶ Påven Paulus VI. Sacrosanctum Concilium. 1963

⁷ Påven Paulus VI. Sacrosanctum Concilium. 1963

⁸ Kungaboken 19: 11-12

⁹ Kardinal Sarah. The Power of Silence: Against the dictatorship of noise. 2017.

SVERIGES UNGA KATOLIKER BJUDER IN TILL SUD 2018

VAR INTE RÄDD,
MARIA
DU HAR FUNNIT NÅD HOS
GUD

Luk 1:30

31 AUGUSTI - 2 SEPTEMBER

VADSTENA

PRIS TILL 29 JULI - 400KR

30 JULI TILL 5 AUGUSTI - 450KR

ANMÄL OM VI VILL ÅKA MED SUK-BUSS: 100 KR EXTRA

KONTAKTA SUD-GENERAL,
VANESSA NACIONAL, PÅ SUD2018@SUK.SE
MER INFO OCH ANMÄLAN PÅ SUK.SE

DEN GAMLA MÄSSAN

Budskapet om den gamla mässan har nått fram, det är fullständigt klart. Kärt barn har många namn: Ad Orientem, den latinska mässan, och extraordinära mässan, den gamla mässan. På katolska forum rasar debatter om den gamla extraordinära mässans överlägsenhet relativt den nya. Den gamla mässan har element som den nya mässan saknar: i den gamla mässan står prästen vänd mot altaret, mot öster, vänd från församlingen, i den riktning varifrån den uppståndne Kristus skall komma åter. Med detta som motivering uppmanas nu präster och lek-män att återgå till den förra mässförm.

“På katolska forum rasar debatter om den gamla extraordinära mässans överlägsenhet relativt den nya”

Lite bakgrund är på sin plats här. Nya testamentet skrevs på grekiska och i vardagen talade Jesus arameiska. Det största inflytandet i världen då Petrus begav sig ut för att sprida evangeliet fanns dock i Romarriket och språket var latin. Från Rom kunde sedan budskapet pumpas ut till resten av den kända världen. Naturligt blev då att latin användes för att kommunicera ut det glada budskapet om himmelriket. Det var det mest praktiska sättet för att nå så många som möjligt i en värld där det var betydligt svårare än idag att nå ut över olika rikens gränser. Nu hoppas vi

fram i tiden. Året är 1962 och påven Johannes XXIII kallar till det ”Andra Vatikankonciliet”. Den huvudsakliga tanken med denna sammankomst, påvar och biskopar emellan är att adressera relationen mellan den katolska kyrkan och den moderna världen. Tidsspännet för detta konciliet kom att omfatta två påveskap. Detta är inte det första eller ens det andra konciliet, men dock det senaste i en rad av 21 möten av detta slag. Benämningen ”Andra Vatikankonciliet” kommer från att det var det andra av dessa koncilier som hölls i Rom, i Vatikanen. Konciliet resulterade i ett flertal förändringar, bland annat skulle de ekumeniska försöken mot en dialog med andra religioner främjas men också att nu skulle andra språk än latin inkluderas i den heliga mässan och möjligheten för prästen att stå riktad mot församlingen öppnades.

Alla dessa element, som alltid vid förändringar, kom dock att tas emot med en skopa tvivel bland vissa trogna och denna misstro har sedan överförts genom generationer ända fram till dagens datum. Grupper, som till exempel SSPX¹, har sedan utnyttjat denna misstro till att långsamt underblåsa spänningarna bland en liten skara troende, så kallade pro-latinska grupper, i främst länder som USA, Storbritannien och Frankrike.

¹ Prästbrödraskapet Society of S:t Pius X (SSPX) är en samling konservativa katoliker som inte accepterar reformerna vid Andra Vatikankonciliet

Bland annat detta har lett till att påven Franciskus har uttalat sig i ämnet: *”Jag försöker alltid att förstå vad som ligger bakom de människor som är för unga för att ha levt den pre-konciljära liturgin men som vill ha den. Ibland har jag befunnit mig framför människor som är för stränga, som har en stel inställning. Och jag undrar: Varför en sådan stränghet? Gräva, gräva, denna stränghet döljer ibland ännu mer... Stelhet är defensiv. Äkta kärlek är inte stel.”*

Till skillnad från förr är idag latin ett språk om är otillgängligt för den vanliga katolska lekmannen, och till och med för präster är, främst i fattigare länder, det latinska språket inte en del av ens den prästerliga utbildningen. År 1967 slutade det pontifikala universitetet i Rom att lära ut latin. I Sverige är den latinska mässan inte så vanlig och de flesta av oss som vant oss till den nuvarande mässformen har inte ens hört talas om eller känt behovet av att ha en mässa som i framtoning mest liknar gamla psalmer eller Gudfadern-filmerna. Folk som bor i små- eller mellanstora städer har i många fall aldrig haft tillfälle att gå på denna extraordinära form av liturgi.

För mig personligen så är påvens utta-

lande en uppmaning till att inte låta den nedärvda misstron bli en vattendelare bland oss katoliker. Jag får känslan av att denna inställning som så kallade ”ultratrationalister” besitter inte har ett dugg med den kristna missionen att göra utan snarare är en slags personlig övertygelse som den enskilda individen desperat klamrar sig fast vid. Det är en slags rädsla som man inte kan hantera själv och helst ska prackas på den stora massan genom vad som för mig känns som en form av ideologisk ockupation, en slags tyst revolution som smyger sig fram var än det finns större katolska grupper samlade. Denna bävan tar sig sedan uttryck i en vilja att ”döpa om” redan övertygade katoliker till något som ses som ”bättre”, ”mer heligt” eller rentav ”överlägset”. Vi som inte haft någon som helst anledning eller möjlighet att ens överväga den form av liturgi som nu erbjuds blir här måltavlor och potentiella rekryter att invigas i denna slutna gemenskap som bara är ämnad för de få, de utvalda. Måttstocken på vem som kan anses vara en ”bra katolik” eller (i bästa fall) vanlig blir sen huruvida man blivit tillräckligt inskolad i den gamla mässan eller inte. Detta tankesätt gör mig mörkrädd.

Kristoffer Jerzy Linder

NÅGRA ORD FRÅN P

Ibland är det svårt att hitta en bra balans mellan arbete och vila. Ni känner säkert både till arbetsnarkomaner och personer som är direkt lata. Man måste hitta en balans, för när man arbetar eller pluggar för mycket så kan man känna sig trött, överkänslig och stressad. När man är lat då det spelar ingen roll vad som händer, man bryr sig inte om nånting. I dessa situationer passar det svenska "lagom" bäst. Vi måste akta oss att inte falla för det extrema.

Under sköna semesterdagar

kan det vara lätt att glömma bort Gud. Därför vill jag dela med dig mina egna fem Guds semesterstigar. Under semestern finns det alltid lite tid att finna den Treeniga Guden eller fördjupa sin relation med Gud.

För det första Vi har naturligtvis söndagsplikt. Semestertid är bra tid för att besöka olika kyrkor i Sverige och i andra länder. Ibland kallas man om detta för "Churching" - att besöka flera kyrkor under dagen (t.ex. när man är i Rom). Om du skall åka någonstans, kan du tex. googla om det finns en kyrka i den staden som du reser till, när Eukaristin firas där, vilka aktiviteter de har osv.

För det andra under sommarlov kan man fördjupa i sin relation till Jesus Kristus tack vare naturen. Ta en härlig promenad, segla, paddla, pris Gud i naturen, tacka Honom för skapelsen!

För det tredje varje tillfälle till bön är bra. Be när du ligger på stranden, prata med Gud under klättring på Kebnekaise, läs andliga böcker på flygplan.

För det fjärde Använd mobilen till annat än till att exempelvis spela "Candy Crush" eller att lägga upp nya bilder på "Snap" var femte sekund. Det finns appar som kan hjälpa dig att hålla dig i Guds närhet under varma dagar. Tidegården (Kyrkans Dagligabön), Katolsk Horisont på Youtube, SUK gruppen på FB, EWTN Nordic (Eternal World Television Network, det största religiösa tv-nätverket)

För det femte Bibeln. Ta dig tid för lite bibelläsning varje dag. Kanske bara några verser eller ett kapitel.

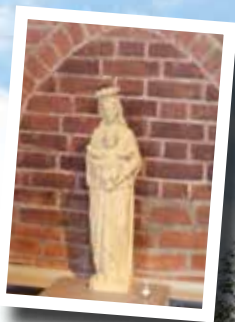
Jesus uppmanar dig att söka Guds rike först och främst. Det gäller även under sommaren och semestern! Detta är inte något som Jesus vill att vi ska ta som en krävande börda, utan tvärtom som ett erbjudande från Honom. Just därför erbjuds vi att spendera mycket vederkvickande tid med och för vår Herre även under sommaren. Detta får vi göra med en bön att vi även ska få nåden att vara Jesu uträckta hand till någon som kanske sänds mitt i vår väg när vi som minst anar det.

br. **Witold Mlotkowski OFM**

MARIAKYRKAN I SIGTUNA

Mariakyrkan i Sigtuna är en medeltida kyrka, som invigdes 1247. Kyrkan byggdes ursprungligen för att användas som kyrka för den dominikankommunitet som bodde där. Som komunitetskyrka var den under denna tid inte någon församlingskyrka, och de dopfuntar som idag står i kyrkan kommer ursprungligen från andra kyrkor i staden. Dominikanerna hade hand om kyrkan fram till reformationen, och kyrkan bär än idag spår av detta, såsom en staty av St Dominicus i koret.

Kyrkan är också känd för sina altarskåp, särskilt det som idag står i koret. Altarskåpet har Marie kröning som huvudmotiv, samt Maria och Elisabets möte.

Kyrkan och dess kommunitet antas ha haft en relativt stark ställning på sin tid, och flera ärkebiskopar samt en rad andra framstående personer i det medeltida Sverige begravdes här under medeltiden.

Marcus Grunditz

MUMSIGA MELLANMÅL

Här följer några goda mellanmål som du snart kan göra själv!
Perfekt för sommarlovet!

SMOOTHIE

Till en smoothie behöver du:

- 1 dl yoghurt (naturell eller vanilj)
- 1/2 dl juice (äpple eller apelsin)
- 1 banan
- 1dl frysta bär
- 1 msk honung

Gör så här: Häll samtliga ingredienser i en blender och kör till önskad konsistens. Har du ingen blender funkar det lika bra med en stavmixer.

ANMÅL

10 MIN.

rabt kan göra.

VARM MACKA

En klassisk smörgås som går fort att göra och smakar mums! Ät den med bara ost eller fyll den med dina favoritingredienser

Du kan förbereda mackan på morgonen så behöver du endast värma den när hungern faller på.

Du behöver (till en macka):

- 2 brödskivor
- smör
- ost

Gör så här: Bred smör på brödskivorna. De smörade sidorna ska vara utåt. Lägg sedan på ost (på insidan) på de ingredienser du gillar och sätt ihop. Värm mackan i smörgåsjärn eller i väffeljärn och ät så fort osten har smält!

Tips! Det funkar även att steka mackan i en panna. Tryck ihop den med en stekspade och stek på båda sidorna.

januari 2018

Mån

Tis

Ons

1

1 jan.

2

3

KALENDARIUM

Information om aktiviteterna finns
på respektive förenings hemsida.

15

16

17

Aktiviteter 2018

22

23

24

25 AUGUSTI

Stockholms katolska stift bjuder in
till stiftsvallfärd till Vadstena.

9

30

31

SVERIGES UNGA KATOLIKER BJUDER IN TILL SUD 2018

7

31 AUGUSTI - 2 SEPTEMBER

SUKs stifts ungdomsdagar i Vadstena.

Tor

Fre

Lör

4

5

6

14 SEPTEMBER - 15 SEPTEMBER

Tillsammans för livet läger i Stockholm

11
18

12
19

13

20

25

26

27

28 SEPTEMBER

Mottagning S:ta
Thérèse av Jesus-
barnets och hennes
föräldrars, Louis och
Zélie Martins, relikier med kardinalen
i S:t Eriks katolska domkyrka, Stockholm.

8

9

28-30 SEPTEMBER

Läger på Marielund med SLUK

RIKSFÖRBUND SUK SÖKER EN KANSLICHEF I STOCKHOLM

Till Riksförbundets kansli som är beläget i Gamla stan söker vi en:

Kanslichef

med övergripande ansvar för Riksförbundets kanslis vardagliga arbete som innefattar Riksförbundets ekonomi, samt personalansvar/arbetsledaransvar för övriga anställda. Kanslichefen har ett nära samarbete med Riksförbundets styrelse och agerar utifrån årsmötets beslutade budget, handlingsplan och aktiviteter. Arbetet inom SUK är mycket varierande och personligt utvecklande.

Sveriges Unga Katoliker (SUK) är en fristående riksorganisation som i dagsläget engagerar cirka tre tusen katolska barn och ungdomar i Sverige. Förbundet ska samla barn och ungdomar i tron och kunskapen om den katolska kyrkan och verka som medlemmarnas röst inom kyrkan och samhället.

Arbetsuppgifter:

Ekonomiansvar: Hantering av Riksförbundets tillgångar och utgifter – budget, bokföring, redovisning, bidrag.

Personalansvar: Arbetsledning, uppföljning, stöd och utveckling av SUKs personal.

Verksamhetsansvar: Kanslichefen ska ha en övergripande koll på hela förbundet och arbeta för kontinuiteten i förbundet, hjälpa till vid överlämningar samt rådgiva styrelsen och övriga förtroendevalda vid behov.

Kvalifikationer:

- Ha en akademisk examen eller dokumenterad erfarenhet av ledarskap, organisationsutveckling, budgetansvar eller personalledning. Personalvetare/ekonom anses som meriterande.
- Erfarenhet av föreningsliv och ungdomsorganisationer, samt goda kunskaper om myndighets- och andra stödorganisationers kontakter.

Personliga egenskaper:

- Du ska kunna arbeta både självständigt och tillsammans med andra samt ta egna beslut.
- Du ska vara en god kommunikatör, lyhörd men även bestämd och tydlig.
- Du ska kunna kommunicera tydligt såväl i tal som skrift.
- Du tror på och står för SUKs vision och har ett brinnande intresse för ungdomsarbete.
- Du känner till och stödjer den katolska kyrkans lära
- Vi önskar även att du har ett aktivt andligt liv

Omfattning: 100% eller enligt överenskommelse

Ansökan senast: 2018-08-15

Tillträde: 1 oktober eller enligt överenskommelse.

Lön: Fast månadslön.

Anställning: Tillsvidareanställning med 6 månaders provanställning.

Varmt välkommen med din ansökan!

Ansökan skickas till rekrytering@suk.se
Sänd ett personligt brev samt CV som berättar varför
Du är Sveriges Unga Katolikers nästa kanslichef.

Nästa nummer kommer i höst!

EN RIKTIGT GLAD SOMMAR ÖNSKAR VI PÅ REDAKTIONEN!

Vill du skriva för Sanctus eller har du tips på vad vi skall skriva om kan du mejla oss på tidningarna@suk.se

POSTTIDNING B

Avsändare:
Johannes Paulus IIs
pastoralcentrum, SUK
Box 2150
103 14 Stockholm

STÖD RIKSFÖRBUNDET
BLI MEDLEM OCH FÅ
SANCTUS
GRATIS!

Som medlem får du dessutom

-RÖSTRÄTT VID SUKS ÅRSMÖTE
-OLYCKSFALLSFÖRSÄKRING VID SUK-ARRANGEMANG

Bli medlem på www.suk.se